

BODA MAGDOLNA

ŐSZ

üresek a sétányon a padok
esőkabátok sietnek

hőbörgő hullámok
csapkodják a partot

itt ilyen az ősz.
se hideg se meleg

a hajlongó pálma csak
neoromantikus kellék

nem műanyag de nem is valódi mint
a gránátalmán sétáló legyek

ahogy telik az idő
az aranyfüst lemállik az arcokról

marad az egyszerű agyag
a száj mozog keskeny

hazugságok csorognak
közelről csók mézének gondolod

pedig tudod
hogy megint

megint rosszul gondolod.

akár

ezek a teljes kiórlésű
napok az agyamra mennek
mert mindig valami
csökkentett energiájú
estébe torkollnak

próbáltam elmondani
ezerszer mutatni
morzézni hogy mi az ami...
azt mondtad megoldjuk
értelmetlen bár nyugtató szavak
elcsendesítik az elmét
sima lesz tőle a kék
akár a tenger
és savanyú akár az ecet

kék madár

a frissen sült kenyér illata
emlékszel?
én igen
csirkés szendvics és
kovászos uborka
ültünk a fűben
(a szoknyám tiszta zöld lett)
aztán görögdinnyét ettünk
rámkacsintottál
„akár egy Szinyei festményen...”
mondtad
„a lila ruha is jól áll”

nevettem
most hó van a fű helyén

de a dinnye édes ragadós leve
azóta is szüntelen folyik
a combomon lefelé

hazamegyünk
átrendezem a szobát
nem lesz benne szék csak ágy
és egy tükör
hogyan bámuljuk benne a
boldogság két madarát

kesztyűk időutazása

kezem a meleg cserépkályhán
vörösek fájók
potyognak könnyeim
hiába szólt utánam anyám
hogyan húzzak kesztyűt
utánam szólt egyáltalán?
vagy nem is volt otthon
még a savanyítóban toporgott
fekete gumicsizmájában
nedves nylonköténnyel maga előtt
és az ő keze is fázott?
vagy a sparhelten melegített vízben
a vájdlingban kotorászott
az elmerült villák után
keserű nótákat dúdolván
hogyan ne lássam a könnyét?
apám a szánkót rázta az ajtó előtt
nem hozta be – havas volt
nem is fért volna
csak a demizson bort
Bandi bácsi kocsmájából
én az úton Pisingert majszolva
figyeltem a hóesést
volt kesztyűm egyáltalán?
most több is van küldhetnék
párat vissza a múltba

csíkok

piros-fehér csíkos Jackie-kalap volt rajtam
a piros szalag a homlokodba hullott
piros-fehér csíkos volt a ruhám is.
fejed az ölemben.
kérdeztem ugye így marad örökre
de aztán láttalak elbiciklizni
az erdő melletti földúton
te is piros-fehér csíkosban voltál
hirtelen feltűnt benned néhány csík kék
szerelem? félárnyék?
korábban nem vettem észre.
mezei laborkísérlet:
a te hűvös és kék véreden
az én forró vörösöm elsistereg
az ígéret már vicces pin-up szöveg
leöntve benzinnel
gyufája szerencsére egyikünknek sincsen
már ismerem a sok halált
nem lep meg.
teljes nyugalommal ülök
ölel a kádnyi langyos víz
karomat kilógotom
nem nem semmi hitchcocki.
ereimben sós málnaszörp